

בס"ד. שיחת יום ג' פ' בהעלותך, י"ז סיון, ה'תשי"ט.

— לתלמידות המסיימות ד"בית־רבקה" תחינה, בחדרו הק' —

בלתי מוגה

א. לכלי שבוע יש פרשה בתורה, שהיא חלק התורה השייך לשבוע זה — "תורה" מלשון הוראה², הוראה לכאו"א מישראל כיצד לנהוג בחיי היום־יום, לא רק בשבת ויום טוב, אלא גם בימות החול. ונוסף לזה, נחלקת כל אחת מפרשיות השבוע לשבעה חלקים, כך, שכל יום מימות השבוע יש לו פרשה משלו.

ובפרשת שבוע זה, פרשת בהעלותך, בחלק הפרשה הקשור עם יום זה שהוא יום שלישי בשבוע, מדובר אודות "פסח שני", שענינו הוא — שאלו שמצד איזו סיבה לא היו יכולים להקריב פסח ראשון "במועדו"³, בחודש ניסן, בזמן שנקבע לכך ע"פ תורה, ניתנה להם האפשרות להקריב את הקרבן בחודש שלאח"ז.

ב. והנה, בכל ענין בתורה ישנם רמזים רבים, וענינים רבים שניתן ללמוד ממנו. ובנדו"ד, אף שעיקר תוכנו של פסח שני הוא בנוגע להקרבת קרבן פסח בזמן שבית־המקדש קיים (כנ"ל), מ"מ, יש מענין זה הוראה לכאו"א מאתנו בכל הזמנים, ואפילו כאן ב"אמריקא".

ובעניננו — פירש כ"ק מו"ח אדמו"ר⁴, שההוראה מהענין ד"פסח שני" היא, שיהודי צריך לדעת שאף פעם לא מאוחר. גם אם כל ישראל כבר הקריבו קרבן פסח, וכבר עברו מאז מספר שבועות, והוא לא עשה זאת בזמנו — אסור לו להתיימש ח"ו, כיון שהקב"ה נותן לו את האפשרות — אם רק ירצה בכך באמת — לעשות את אותה פעולה, שמצד איזו סיבה שתהי' (גם אם לא יודעים מהי הסיבה) לא עשאה בזמנה.

למרות שמדובר בענין של קרבן, שיש לו זמן קבוע ביום קבוע, וכל ישראל הקריבוהו בזמנו, ואילו הוא הי' יוצא מן הכלל — אעפ"כ אומר

(1) חסר קצת מהתחלת השיחה (המו"ל).

(2) ראה רד"ק לתהלים יט, ח. גו"א ר"פ

(3) פרשתנו ט, ב"ג.

(4) סה"ש תש"א ע' 115 (נעתק ב"היום

יום" יד א"יר).

בראשית. זח"ג נג, ב.

לו הקב"ה: אם רק תרצה בכך באמת, קובע אני עבורך יום מיוחד, שבו תהי' טהור ומוכן, ואז תבוא לבית-המקדש, ואני אקבל את קרבנך, אף שהגעת קצת מאוחר!

וזוהי ההוראה וההבהרה לכאו"א מאתנו:

גם כאשר אדם עושה חשבון בנפשו, ורואה שהחמיץ את ההזדמנות ולא ניצל את האפשרויות שניתנו לו ללמוד ולהתנהג כדבעי, ועד"ז בנוגע לכל עניני טוב וקדושה — אסור לו ליפול בייאוש ח"ו, ולומר, שכיון שלא עשה את הדבר בזמנו עליו להתייאש ממנו, אלא עליו להתחזק בכל כחותיו כדי לעשות עתה את אותו ענין (שיש לו הכח והרשות לעשותו), ואזי מסייע לו הקב"ה, שאם יעשה כן באמת, יקבל זאת הקב"ה כאילו עשה את הדבר בזמנו.

ג. הוראה זו היא ביתר שאת וביתר עוז לאלו העומדים בסיום תקופה אחת בחייהם, ועומדים לעבור לתקופה אחרת:

כאשר מסיימים תקופה — אזי עורכים חשבון ו"סך-הכל" בנוגע לאופן ניצול זמן הלימודים עד עתה כו', וייתכן שבחשבון זה ימצאו שענין מסויים לא פעלו, או שלא פעלו בו במדה מספקת. ועל כך היא ההוראה מפרשתנו — שגם במצב כזה ניתנת עדיין האפשרות להשלים מה שלא פעלו בשנה הקודמת, בחודש הקודם או ביום הקודם.

וכשירצו לעשות זאת באמת — יצליחו להשלים את כל מה שלא פעלו עתה, ואדרבה — בהוספה על מה שהיו צריכים לפעול⁶, וכל הענינים המונעים ומעכבים יתבטלו⁵ מכאן ולהבא.

ד. יעזור השי"ת, שתעשו חשבון צדק על הימים והשנים שלמדתן בבית רבקה⁷, ואם תמצאו שענין מסויים עדיין⁸ לא נפעל — תוכלו לעסוק בענין זה מכאן ולהבא, ולנצל את השבועות הקרובים כדי להשלים זאת.

ואזי יתן הקב"ה ברכה והצלחה — הצלחה מלאה בהשלמת הדבר, ותמשיכו בלימוד ובשגשוג בענינים של טוב, תורה ומצוות, רוחניות וקדושה, "מחיל" אל חיל⁹, ותוכלו להיות תלמידות כאלה, ש"בית רבקה" יוכל תמיד להציג בתור דוגמא, שכך נראית בת ישראל שנתחנכה במוסד זה בחינוך חסידי.

6) תהלים פד, ח. וראה ברכות ומו"ק בסופן.

5) חסר כמה תיבות (המו"ל?).

קיץ שמח וקיץ בריא, ומתוך כחות חדשים תתחילו את זמן
הלימודים החדש שלכן, לשגשג בלימוד התורה, בקיום המצוות ובהנהגות
טובות.

